

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 94/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Ľubomírom Dvorským, Nám. sv. Anny 20, Trenčín, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 18C/44/2018-388 z 28. mája 2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/75/2025-410 z 3. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 1. decembra 2025 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozhodnutím okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je žalovaným v súdnom konaní žalobcu [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 18C/44/2018 o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy.
3. Napadnutým uznesením okresný súd zastavil dovolacie konanie (dovolanie podané sťažovateľom) pre nezaplatenie súdneho poplatku v lehote. O zastavení konania rozhodol priamo sudca (nie vyšší súdny úradník) a v uznesení okresný súd pripustil možnosť podať odvolanie.

4. Odvolací súd sa však meritom veci vôbec nezaoberal a odvolanie odmietol z dôvodu, že proti uzneseniu okresného súdu o zastavení dovolacieho konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku nie je podľa zákona odvolanie prípustné, s čím sa sťažovateľ stotožňuje.

5. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia poukázal na nesprávne poučenie okresného súdu o možnosti podať odvolanie.

6. Následne právny zástupca sťažovateľa telefonicky kontaktoval okresný súd a príslušnú vyššiu súdnu úradníčku, pričom sa snažil vysvetliť dôvody tohto pochybenia, ktoré spočívali v tom, že dané uznesenie podľa zákona má vydať vyšší súdny úradník, pričom je k dispozícii sťažnosť, o ktorej rozhoduje sudca okresného súdu. Toto uznesenie bolo vydané hneď sudcom, v dôsledku čoho sťažovateľ nemá k dispozícii ani sťažnosť a ani odvolanie, teda žiadny riadny opravný prostriedok.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru je napadnuté rozhodnutie okresného súdu arbitrárne a nepreskúmateľné.

8. Sťažovateľ namieta, že jeho právny zástupca sa pár dní pred uplynutím lehoty na zaplatenie súdneho poplatku dostal do nepriaznivého zdravotného stavu (COVID-19), ktorý mu neumožňoval vykonávať právne služby (ako i zaplatiť aj kontrolovať platenie súdneho poplatku).

9. Sťažovateľ je presvedčený, že náhla choroba je podľa rozsiahlej judikatúry považovaná za dôvod osobitého zreteľa na odpustenie zmeškania lehoty. Jeho právnomu zástupcovi sa zlepšil zdravotný stav na druhý deň po uplynutí lehoty a vykonal platbu súdneho poplatku. Právny zástupca však nepodával žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty, pretože by išlo podľa jeho názoru o zbytočný úkon vzhľadom na nesprávne vyrubení poplatok (nesprávne vyrubenie poplatku súdom bolo v konaní dokonca aj potvrdené samotným súdom). S týmto stavom zákon spája zákaz zastavenia konania podľa § 10 ods. 2 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), a preto sa právny zástupca sťažovateľa ešte stále v zhoršenom zdravotnom stave vôbec nezaoberal podávaním takejto (podľa sťažovateľa) zbytočnej žiadosti, uvedomujúc si nemožnosť zastavenia konania okresným súdom.

10. Podľa sťažovateľa v prejednávanvej veci bol súdny poplatok uhradený v dvoch platbách (právny zástupca uhradil vyrubení poplatok a následne v ďalšej platbe aj zvyšok poplatku, ktorý súd podľa zákona nesprávne nevyrubil).

11. Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd musel mať hneď identifikované svoje pochybenie. S týmto vedomím súd pokračoval v konaní a zasielal vyjadrenie protistranám, ako aj postúpil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na dovolacie konanie. Okresný súd tak s vedomím, že nesprávne vyrubil súdny poplatok, spočiatku toto akceptoval, konanie nezastavil a predložil vec najvyššiemu súdu.

12. Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že dôležitým faktorom je aj to, že okresný súd nevrátil ani časť zo zaplateného súdneho poplatku, čo podľa sťažovateľa značí, že si bol vedomý správnosti

zaplatenia súdneho poplatku, a teda aj svojho pochybenia s vyrubeníím poplatku. Poplatok vrátil v celku až po viac ako roku, po tom, ako vydal napadnuté uznesenie a správoplatnil ho.

13. Sťažovateľ zastáva názor, že k zastaveniu dovolacieho konania došlo až po tom, ako bol po celom procese súdny spis postúpený najvyššiemu súdu a pri kontrole tohto procesu najvyšším súdom tento prípisom upozornil okresný súd na nezrovnalosti s platením poplatku za dovolanie a v prípade, ak bol zaplatený po lehote, uviedol, aby okresný súd zastavil konanie.

14. Podľa sťažovateľa Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) vyslovene uvádza, ktorý súd a kedy má právomoc vyrubovať súdny poplatok a kontrolovať ho, pričom tak môže robiť v tomto prípade súd prvej inštancie. Žiadne zákonné ustanovenie neumožňuje vykonávať kontrolu a úkony týkajúce sa tohto súdneho poplatku najvyšším súdom. Najvyšší súd nezákonne zasiahol do právomoci okresného súdu príkazom, ako má tento súd konať (zastaviť konanie). Týmto zásahom najvyšší súd neoprávnene znevýhodnil sťažovateľa. Ide o úkony súdu prvej inštancie, ktoré nemôžu prislúchať aj dovolaciemu súdu.

15. Sťažovateľ argumentuje, že okresný súd zastavil konanie až jeden rok po tom, ako uplynula lehota na zaplatenie poplatku. Súd, ktorý disponuje úkonmi týkajúcimi sa platby súdneho poplatku, má konanie zastaviť v podstate priamo po neuhradení poplatku. Nie je možné, aby súd nevykonal svoju povinnosť kontroly (resp. bol spočiatku názoru, že konanie zastaviť nemôže) a následne vykonal všetky úkony, ktoré mu prikazuje zákon, teda v konaní pokračoval, zasielal dovolanie, vyjadrenie, postúpil spis dovolaciemu súdu, a po týchto úkonoch zastavil konanie po jednom roku.

16. Vzhľadom na zákonnú postupnosť úkonov súdu prvej inštancie ak okresný súd pokračoval v konaní, resp. v úkonoch súdu prvej inštancie, aj keď podľa neho nebol riadne zaplatený súdny poplatok s následkom zastavenia konania, a napriek tomu postupoval podľa následných zákonom stanovených procesov, ako aj postúpil spis, nie je už následne oprávnený sa vracať ku kontrole platenia poplatku, resp. zastaveniu konania. Sťažovateľ zastáva názor, že začatím dovolacieho konania vo veci samej je už samotné zaobranie sa súdnym spisom, keďže nie je možné verifikovane preukázať, do akej miery sa súd súdnym spisom zaoberal.

17. Podľa sťažovateľa jeho právny zástupca mal niekoľko dní na zaslanie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty (poplatok zaplatený na druhý deň po lehote), avšak nemal tušenie o tomto právnom názore okresného súdu, ktorý po roku prezentuje v napadnutom uznesení.

18. O zastavení konania rozhodol okresný súd prostredníctvom sudcu, nie prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka. Z tohto dôvodu sťažovateľ nemal žiadny riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o zastavení konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu.

20. Z podstaty sťažnostnej argumentácie vyplýva subjektívna nespokojnosť sťažovateľa s riešením otázky zastavenia dovolacieho konania okresným súdom pre oneskorené zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu za arbitrárne a nepreskúmateľné.

21. Ústavný súd z príloh priložených k ústavnej sťažnosti zistil, že napadnutým uznesením okresný súd zastavil dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku v stanovenej lehote za dovolanie podané sťažovateľom. Okresný súd v poučení napadnutého uznesenia uviedol nesprávne poučenie o opravnom prostriedku, podľa ktorého proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie. Odvolací súd sa meritom veci nezaoberal a odvolanie odmietol z dôvodu, že proti napadnutému uzneseniu nie je prípustné odvolanie. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ napáda rozhodnutie okresného súdu, vo vzťahu ku ktorému je lehota na podanie ústavnej sťažnosti zachovaná. Argumentácia sťažovateľa obsiahnutá v ústavnej sťažnosti nesmeruje proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa odmietnuté, ale len proti rozhodnutiu okresného súdu.

22. Ústavný súd zistil tento skutkový stav. Sťažovateľ 6. mája 2024 zaslal okresnému súdu dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 6Co/45/2023-303 zo 16. januára 2024. Dňa 10. mája 2024 bol sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku z podaného dovolania vo výške 180 eur v lehote 10 dní. Zároveň bol upozornený, že konanie bude zastavené, ak nebude poplatok v stanovenej lehote zaplatený. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku bola doručená právnomu zástupcovi sťažovateľa 26. mája 2024. Z evidencie o zaplatení súdnych poplatkov vedenej okresným súdom vyplýva, že poplatok bol zaplatený 7. júna 2024 vo výške 180 eur a toho istého dňa sťažovateľ zaplatil aj súdny poplatok za dovolanie vo výške 50 eur bez výzvy súdu. Po zaplatení súdneho poplatku za dovolanie okresný súd vykonával procesné úkony podľa § 436 ods. 3 a 4 CSP, teda dovolanie doručil protistrane na vyjadrenie a vyjadrenie protistrany doručil sťažovateľovi. Následne bol spis s dovolaním predložený najvyššiemu súdu. Najvyšší súd spis vrátil okresnému súdu ako predčasne predložený, keďže neboli splnené podmienky na jeho predloženie. Pre posúdenie včasnosti zaplatenia súdneho poplatku najvyšší súd uložil súdu prvej inštancie vyžiadať si od sťažovateľa potvrdenie o úhrade, resp. platobný príkaz a následne posúdiť, či bol súdny poplatok uhradený v lehote na zaplatenie súdneho poplatku. Ak okresný súd dospeje k záveru, že súdny poplatok nebol sťažovateľom zaplatený, procesný postup definuje § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví a vec dovolaciemu súdu na rozhodnutie o dovolaní nepredkladá. Lehota na zaplatenie poplatku začala plynúť 27. mája 2024 a koniec 10-dňovej lehoty pripadol na stredu 5. júna 2024. Sťažovateľ zaplatil súdny poplatok vo výške 230 eur 7. júna 2024, teda po uplynutí súdom určenej lehoty na zaplatenie súdneho poplatku.

23. Podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, dovolania alebo kasačnej sťažnosti, súd podľa § 9 vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

24. Podľa § 10 ods. 2 písm. a) a c) zákona o súdnych poplatkoch pre nezaplatenie poplatku súd podľa § 9 konanie nezastaví, ak a) už začal konať vo veci samej, c) žiada zaplatenie poplatku vo výške odporujúcej úprave podľa tohto zákona.

25. V súvislosti s námietkami sťažovateľa okresný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nezastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku z dôvodu, že súd žiada zaplatenie poplatku vo výške odporujúcej zákonnej úprave, predpokladá, že po doručení výzvy na zaplatenie súdneho poplatku poplatníkovi, ktorý svojím podaním upozornil súd, resp. súd sám zistil, že poplatok nie je vyrubený v správnej výške, môže súd znovu vyzvať poplatníka na zaplatenie súdneho poplatku v správnej výške, avšak konanie nemôže zastaviť z dôvodu, že nebol zaplatený súdny poplatok vo výške odporujúcej úprave podľa zákona o súdnych poplatkoch. V danej veci sťažovateľ zaplatil súdny poplatok za dovolanie v správnej výške, avšak po lehote. Okresný súd preto sťažovateľa znovu nevyzýval na zaplatenie súdneho poplatku v správnej výške (bod 14 odôvodnenia).

26. Okresný súd uzavrel, že dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie v súdom určenej lehote zastavil podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch (bod 15 odôvodnenia).

27. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti neidentifikoval žiaden skutkový ani právny dôvod odchyliť sa od záverov vyslovených v napadnutom rozhodnutí okresného súdu. Ústavný súd preskúmal obsah napadnutého rozhodnutia okresného súdu a nezistil žiadnu pochybnosť o jeho ústavnej konformite.

28. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ zaplatil súdny poplatok v správnej výške, avšak po lehote (posledný deň lehoty na zaplatenie súdneho poplatku bol 5. júna 2024 a poplatok bol zaplatený 7. júna 2024) bez toho, aby sťažovateľ požiadal okresný súd o odpustenie zmeškanej lehoty, bez preukázania jeho práceneschopnosti, preto ak okresný súd zastavil konanie pre oneskorené zaplatenie súdneho poplatku, napadnuté rozhodnutie okresného súdu neporušuje označené práva sťažovateľa.

29. Názor okresného súdu, že súdny poplatok bol síce zaplatený v správnej výške, ale po lehote, a keďže sťažovateľ nepožiadal o odpustenie zmeškania lehoty, bolo potrebné dovolacie konanie zastaviť, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný.

30. Sťažovateľ namietal, že okresný súd nemal zastaviť konanie s poukazom na § 10 ods. 2 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch z dôvodu, že výška súdneho poplatku, na ktorého zaplatenie bol sťažovateľ vyzvaný, odporovala úprave zákona o súdnych poplatkoch. Ústavný súd konštatuje, že tento postup podľa § 10 ods. 2 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch by okresný súd bol povinný uplatniť vtedy, ak by sťažovateľ namietal nesprávnu výšku a poplatok by z tohto dôvodu nezaplatil. Avšak sťažovateľ postupoval tak, že poplatok zaplatil v správnej výške, ale po lehote, a zároveň nepožiadal o odpustenie zmeškania lehoty z dôvodu práceneschopnosti právneho zástupcu, čo však mal urobiť. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje rozhodnutie okresného súdu o zastavení dovolacieho konania za ústavne udržateľné.

31. Sťažovateľ ďalej namietal, že po zaplatení súdneho poplatku za dovolanie súd vykonával procesné úkony podľa § 436 ods. 3 a 4 CSP, teda dovolanie doručil protistrane na vyjadrenie

a vyjadrenie protistrany doručil sťažovateľovi. Následne bol spis s dovolaním predložený najvyššiemu súdu, z čoho sťažovateľ vyvodzuje, že najvyšší súd už týmto začal konať vo veci samej a v tomto prípade nie je možné v súlade s § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch zastaviť konanie. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že keď je spis predložený dovolaciemu súdu, tento najprv skúma, či sú splnené procesné podmienky, a v tejto súvislosti najvyšší súd skúmal, či bol zaplatený súdny poplatok včas. Keďže v tejto súvislosti vznikla nezrovnalosť, najvyšší súd konštatoval, že spis bol predložený predčasne, a dal pokyn okresnému súdu, ktorý smeroval k objasneniu skutočnosti, či bol súdny poplatok zaplatený včas. Ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd tým nezasiahol do právomoci okresného súdu ani nenahrádzal jeho činnosť, keďže o splnení/nesplnení tejto procesnej podmienky rozhodoval okresný súd a pokyn, ktorý dal najvyšší súd okresnému súdu, aby si okresný súd vyžiadal od sťažovateľa potvrdenie o úhrade, resp. platobný príkaz, neporušuje označené práva sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že tento postup bol ústavne udržateľný.

32. Sťažovateľ ďalej namietal, že o zastavení konania rozhodol priamo sudca (nie vyšší súdny úradník), v dôsledku čoho nemohol proti tomuto rozhodnutiu podať sťažnosť, a tým bol pripravený o možnosť využiť riadny opravný prostriedok.

33. Ústavný súd prisviedča sťažovateľovi, že okresný súd pri rozhodovaní o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku postupoval v rozpore s § 14 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch, keď o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku namiesto vyššieho súdneho úradníka rozhodol uznesením priamo sudca. To sťažovateľovi znemožnilo uplatniť prostriedok procesnej obrany, ktorým je sťažnosť, proti rozhodnutiu súdneho úradníka.

34. Obdobnou procesnou situáciou sa ústavný súd zaoberal v náleze č. k. I. ÚS 502/2019-40 z 26. mája 2020, v ktorom preskúmaval rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP, ktoré vydal sudca namiesto vyššieho súdneho úradníka. Vo vzťahu k námietke porušenia princípu dvojinstančnosti konania ústavný súd poukázal na právne závery vyplývajúce z jeho uznesenia č. k. PL. ÚS 10/2019-11 z 30. januára 2019, podľa ktorých toto ustanovenie nemožno vykladať príliš formalisticky. Nemožno totiž *a priori* vylúčiť, že by napr. o výške náhrady trov konania alebo jeho zastavení nemohol rozhodnúť aj sudca. Môže to vyplývať napríklad z personálneho obsadenia okresného súdu, keď na súde nebude pôsobiť žiaden vyšší súdny úradník, alebo v prípade, že sa poverenie na rozhodovanie o výške náhrady trov konkrétnemu vyššiemu súdnemu úradníkovi neuvedie do rozvrhu práce. Napriek kogentnosti ustanovenia § 262 ods. 2 CSP takéto rozhodnutie sudcu spĺňa všetky atribúty súdneho rozhodnutia. Problém vzniká v tom, že proti rozhodnutiu sudcu o výške náhrady trov konania nie je prípustné odvolanie (§ 357 CSP *a contrario*). Avšak z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinstančné s výnimkou vecí trestných, pri ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Článok 6 dohovoru negarantuje právo na odvolanie na súde vyššej inštancie a dvojinstančnosť, ako vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku z 23. 6. 1981, Adolf proti Rakúsku z 26. 3. 1982, Feldbrugge proti Holandsku z 29. 5. 1986)], nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania. Napriek namietanému zistenému procesnému pochybeniu ústavný súd následne zdôraznil, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má

automaticky za následok porušenie ústavou zaručeného základného práva. Zároveň poznamenal, že okrem čl. 13 dohovoru, ktorý nevyžaduje konkrétnu podobu účinného prostriedku nápravy, aj čl. 6 dohovoru prioritne chráni právo na prístup k súdu (rozsudok ESLP vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, § 35), ale negarantuje právo na odvolanie na súde vyššej inštancie ako také a nezaručuje ani nejaký osobitný druh odvolania alebo spôsob vybavovania odvolaní (rozsudok ESLP vo veci Monnell a Morris proti Spojenému kráľovstvu z 2. 3. 1987, sťažnosť č. 9562/81 a č. 9818/82, § 56; PL. ÚS 10/2019). S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatoval, že iba to, že v danej veci rozhodol sudca, a nie vyšší súdny úradník, nemôže samo osebe spôsobiť zásah do ústavných práv sťažovateľa, pretože dvojinštančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného konania (m. m. IV. ÚS 624/2024).

35. Krajský súd k možnosti podať odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie s poukazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/14/2018 z 25. júla 2018 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 82/2018 uviedol, že proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch vydanému po 1. júli 2017 nie je prípustné odvolanie ani dovolanie. Zároveň odkázal na § 355 ods. 2 CSP, ktorý stanovuje, že odvolanie je prípustné len v prípade, ak to zákon pripúšťa. Uznesenia, proti ktorým zákon odvolanie pripúšťa, sú taxatívne vymenované v ustanovení § 357 CSP. Ustanovenie § 357 písm. a) CSP pripúšťa odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania, avšak § 14 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch vylučuje odvolanie v prípade uznesenia súdu prvej inštancie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku (vrátane uznesenia o zastavení dovolacieho konania). Neprípustnosť odvolania tak v danom prípade vyplýva priamo zo zákona. Následne odvolací súd odvolanie žalovaného odmietol podľa § 386 písm. c) CSP, pričom dodal, že ani mylné poučenie súdu o tom, že je odvolanie prípustné, ako to bolo v posudzovanej veci, nezakladá právo na jeho uplatnenie (body 9 a 10 odôvodnenia).

36. V tejto súvislosti ústavný súd dopĺňa, že sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka nie je riadnym opravným prostriedkom, ale prostriedkom procesnej obrany proti uzneseniam vyššieho súdneho úradníka, keďže tento inštitút nemá devolutívny účinok a rozhoduje o ňom súd tej istej inštancie. Ide o inštitút základného konania v prvej inštancii proti definovaným uzneseniam. Podstatnou však v tejto veci zostáva skutočnosť, že aj keby uznesenie o zastavení konania vydal vyšší súdny úradník a sťažovateľ by proti nemu podal sťažnosť, súdny poplatok bol sťažovateľom zaplatený po lehote, sťažovateľ nepožiadaval o odpustenie zmeškania lehoty, preto by dovolacie konanie bolo aj v tomto prípade zastavené. Ústavný súd konštatuje, že namietané porušenie základných práv sťažovateľa v danom prípade nemá ústavnoprávnu intenzitu, ktorá by mohla viesť k prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a následnému vyhovaniu ústavnej sťažnosti. Ústavnému súdu neuniklo, že napriek nesprávnemu poučeniu o možnosti podať odvolanie, sťažovateľ v odvolaní uvedený procesný nedostatok ani nenamietol a uvedenú argumentáciu v tejto časti použil prvýkrát v ústavnej sťažnosti, čo by mohlo (v prípade relevantnosti odvolania) zakladať dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v relevantnej časti aj pre jej neprípustnosť.

37. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením označených práv, na základe

ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie.

38. Vychádzajúc z uvedeného, pri predbežnom prerokovaní ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu